

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 400: Đáp Rằng: Nếu Biết Tất Cả Pháp, Tuy Nói Mà Không Có Năng Thuyết, Khả Thuyết; Tuy Niệm Mà Không Có Năng Niệm, Khả Niệm, Đó Gọi Là Tùy Thuận

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 034)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Đáp rằng: Nếu biết tất cả pháp, tuy nói mà không có năng thuyết, khả thuyết; tuy niệm mà không có năng niệm, khả niệm, đó gọi là tùy thuận.】

Mấy câu này là lời trong “Khởi Tín Luận”, chúng ta phải ghi nhớ thật kỹ. Vì sao vậy? Vì chúng ta đã hiểu sai ý nghĩa của từ “tùy thuận” này rồi. Tùy thuận của chúng ta đã biến thành gì? Thành tùy tiện! Như vậy không được, đó không phải là tùy thuận. Quý vị xem, tiêu chuẩn tùy thuận mà Ngài nói là gì? Thế nào gọi là tùy thuận? Dùng tiêu chuẩn này để xem xét, chúng ta từ trước đến nay chưa từng tùy thuận bao giờ. Tuy nói, mà không có năng thuyết, khả thuyết, trong tâm quyết định không hề có phân biệt là có người nói (năng thuyết) và có pháp được nói (sở thuyết), hoàn toàn không có ý niệm này; tuy niệm, cũng không phân biệt là có một người niệm (năng niệm) và pháp được niệm (sở niệm), không hề khởi lên ý niệm này.

Tuy niệm, ví dụ như chúng ta niệm A Di Đà Phật, từ sáng đến tối A Di Đà Phật thật sự không hề gián đoạn, một câu tiếp nối một câu, trong tâm thanh tịnh sạch sẽ, không nhiễm một trần, từ trước đến nay chưa từng có một ý niệm rằng “ta là năng niệm, A Di Đà Phật là sở niệm”, từ trước đến nay không có ý niệm này, đây gọi là tùy thuận. Quý vị phải biết, có thể tùy thuận như vậy, công phu niệm Phật của quý vị gọi là Lý niệm. Lý niệm đạt được nhất tâm bất loạn là Lý nhất tâm bất loạn, vắng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc là Thật Báo Trang Nghiêm Độ, công phu thật phi thường! Đây là nói trên việc niệm Phật. Nếu dùng trong các pháp môn khác, tám vạn bốn ngàn pháp môn, “tuy niệm, mà không có năng niệm, khả niệm”; khả niệm chính là sở niệm, không có năng

niệm, không có sở niệm, công phu tu hành này liền đắc lực. Phổ Hiền Bồ tát nói “Hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức”, quý vị ở ngay trong đây mà thành tựu. Sự thành tựu này khó hơn niệm Phật, vì sao lại khó?

Niệm Phật, hôm nay chúng ta niệm A Di Đà Phật, đích thực là ta là năng niệm, A Di Đà Phật là sở niệm, một ngày ta niệm vài ngàn câu Phật hiệu, một ngày niệm một vạn câu Phật hiệu, đích thực là có năng, có sở; có năng, có sở mà tu các pháp môn khác thì không được! Quý vị vẫn là phàm phu, quý vị không thể kiến tánh, quý vị không thể vượt ra khỏi Tam giới. Chúng ta niệm Phật có năng niệm, có sở niệm, vẫn được vãng sanh, gọi là đời nghiệp vãng sanh. Quý vị phải biết, năng sở không dứt mà vẫn có thể thành tựu, thì chỉ có duy nhất một môn Tịnh Độ này thôi, ngoài môn này ra, quý vị không thể tìm thấy pháp môn thứ hai. Pháp môn này thật sự đã cứu chúng ta, chúng ta rời khỏi pháp môn này, nói lời thành thật, là vô phương cứu chữa! Rời khỏi pháp môn này, quý vị nhất định phải làm đến mức “năng sở song vong” (quên cả năng và sở) thì mới có hy vọng, chỉ cần còn có năng, có sở, thì quý vị liền hết hy vọng, đời này lại phải tiếp tục lăn lộn trong lục đạo luân hồi.

“Nếu lìa được niệm, gọi là đắc nhập” (Nhược ly ư niệm, danh vi đắc nhập). Từ đó có thể thấy, tùy thuận nói một cách chân thật chính là ly niệm, ly niệm thì mới tùy thuận, còn niệm thì tùy thuận cái gì? Đây là Bồ tát Mã Minh trong “Đại Thừa Khởi Tín Luận” đã nói ra định nghĩa của hai chữ tùy thuận cho chúng ta. Từ đó có thể thấy, cảnh giới của ngài ấy quả thật là cao.